

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 473/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **ASTIRO, s. r. o.**, Kúpeľná 6663/6, Prešov, IČO 36 474 941, zastúpenej JUDr. Ladislavom Scholczom, advokátom, Krmanova 16, Košice, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Cdo 111/2019 z 26. mája 2021 a proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2 Co 216/2016 z 9. júla 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje obe napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutých rozhodnutí vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľka mala procesné postavenie žalobkyne (ako právny nástupca pôvodného žalobcu, pozn.) v konaní o náhradu škody 1 132 320,73 eur s príslušenstvom. Okresný súd Humenné (ďalej len „okresný súd“) v poradí tretím rozsudkom č. k. 6 C 203/2004 z 13. júla 2017 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“) žalobe vyhovel a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalovanú

sumu, druhým výrokom žalobu v prevyšujúcej časti úroku z omeškania zamietol a priznal sťažovateľke náhradu trov konania, pretože dospel k záveru, že žalobou uplatnený nárok bol daný a preukázaný. Vychádzal pritom z kontrolného znaleckého posudku, ktorý určil výšku škody a rozdelil ju do troch kategórií podľa príčinnej súvislosti: a) škoda zapríčinená nekvalitnou stavebnou výrobou, b) škoda zapríčinená zanedbaním opráv a údržby, c) škoda z násilného poškodenia konštrukcie a vybavenia hotela. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná je zodpovedná za uplatnenú škodu z titulu prevzatia zálohu (hotela) a nesplnenia povinnosti starať sa o záloh ako vlastník.

3. Na základe odvolania žalovanej rozhodoval Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“), ktorý rozhodol rozsudkom č. k. 2 Co 216/2016 z 9. júla 2018 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“) vyhláseným na pojednávaní tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti zaplatiť 257 022,62 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne potvrdil, v prevyšujúcej časti rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Po zopakovaní dokazovania v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že nemôže obstať zákonný predpoklad v prípade škody vzniknutej v dôsledku zrýchleného opotrebenia objektu hotela pre jeho nekvalitnú výrobu, a to pokiaľ ide o existenciu protiprávneho stavu a tomu korešpondujúcej zodpovednosti žalovanej. Bol toho názoru, že táto škoda vzniknutá zrýchleným opotrebením môže mať súvis len s okolnosťami, ktoré nastali pred zmluvným vzťahom účastníkov záložnej zmluvy (body 30, 31 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). K obdobnému záveru dospel krajský súd pri škode vzniknutej z násilného poškodenia konštrukcie a vybavenia hotela. Konštatoval, že ide o škodu objektívneho charakteru, ktorá mohla nastať aj v prípade, ak by predmet zálohu bol len vo výlučnej dispozícii sťažovateľky. Navyše, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná v rozhodnom období zabezpečovala stráženie objektu hotela, ktorý aj pre prípad takéhoto poškodenia poistila v Poistovni Otčina, a. s. (bod 32 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že žalovaná môže byť zodpovedná len za škodu, ktorá bola zapríčinená zanedbaním opráv a údržby. Pritom vychádzal z § 146 ods. 2 zákona č. 109/1964 Zb. Hospodársky zákonník platný znení v rozhodnom čase (ďalej len „hospodársky zákonník“), ktorý určuje, v akom pomere má niesť škodu samotná poškodená organizácia (v danom prípade sťažovateľka, pozn.), ak sa zúčastnila jej vzniku. Aplikáciou predmetného ustanovenia hospodárskeho zákonníka krajský súd dospel k záveru, že nemal za preukázané, že by sťažovateľke bolo aktívne bránené v prípadnej starostlivosti o hotel. Pri posudzovaní významu odovzdania kľúčov od hotelu odvolací súd dospel k záveru, že táto skutočnosť nemala vplyv na povinnosti vyplývajúce z postavenia sťažovateľky ako vlastníka, preto ustálil jej spoluzodpovednosť v rozsahu 50 % za škodu vzniknutú zanedbaním opráv a údržby. V tejto súvislosti poukázal odvolací súd aj na to, že žalovaná ešte v roku 1993 (pred vznikom škody, pozn.) vyzývala sťažovateľku, resp. jej právneho predchodcu na zabezpečenie majetku (body 33 až 39 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Pokiaľ ide o posúdenie úroku z omeškania, odvolací súd poukázal na skutočnosť, že pôvodná žaloba neobsahovala žiadne vyčíslenie škody, keďže sťažovateľka navrhla určiť výšku škody podľa znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca. Až po predložení znaleckého posudku sa žalovaná dozvedela o rozsahu škody uplatnenej žalobou a deň nasledujúci po doručení znaleckého

posudku sa dostala do omeškania, teda až 30. augusta 1998, preto rozhodol o výške úroku tak, ako to je určené vo výrokovvej časti rozsudku odvolacieho súdu.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti meniacej rozsudok súdu prvej inštancie sťažovateľka podala dovolanie podľa § 431 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktoré odôvodnila vadou podľa § 420 písm. f) CSP. Porušenie práva na spravodlivý proces vidí predovšetkým v tom, že pri zopakovaní dokazovania odvolacím súdom došlo k procesným pochybeniam, pretože išlo len o prečítanie obsahu spisu a zo strany odvolacieho súdu o nedovolenú právnu pomoc tým, že aplikoval § 146 ods. 2 hospodárskeho zákonníka napriek tomu, že žalovaná netvrdila a nepredložila dôkazy o tom, že neboli naplnené predpoklady podľa označeného ustanovenia hospodárskeho zákonníka. Sťažovateľka zároveň namietala nelogickosť, svojvoľnosť a špekulatívnosť záverov odvolacieho súdu pri posudzovaní rozsahu škody, za ktoré nesie zodpovednosť žalovaná. Namietala aj procesný postup odvolacieho súdu, ktorý v rámci postupu podľa § 384 CSP zamietol jej návrhy na doplnenie dokazovania (odborné vyjadrenia).

5. Sťažovateľka založila dovolanie aj na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 CSP) podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP z dôvodu, že rozhodnutie záviselo od odklonu od konkrétnej ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu pri posúdení doby omeškania, ako aj dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom tvrdila, že ešte v praxi odvolacieho súdu nebola riešená zásadná právna otázka týkajúca sa spoluzavinenia záložného dlžníka, teda vzťahu medzi § 146 ods. 2 a § 129f ods. 4 hospodárskeho zákonníka, ako aj posúdenia úroku z omeškania.

6. Pre úplnosť je potrebné dodať, že aj žalovaná podala dovolanie, ktorého posúdenie dovolacím súdom však nie je predmetom tejto sťažnosti.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) dovolanie strán sporu v časti dovolania sťažovateľky proti výroku rozsudku odvolacieho súdu (ktorým žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, pozn.) zamietol a vo zvyšnej časti dovolanie sťažovateľky, ako aj žalovanej odmietol svojím rozhodnutím č. k. 8 Cdo 111/2019 z 26. mája 2021 (ďalej len „rozhodnutie dovolacieho súdu“). Dovolací súd po preskúmaní odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu a dovolacích námietok sťažovateľky údajne zakladajúcich vadu podľa § 420 písm. f) CSP dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je dostatočné a zrozumiteľné, vychádza z vykonaného dokazovania, pričom dovolací súd aplikoval správne na vec vzťahujúce sa právne normy a preskúmateľným spôsobom reagoval na všetky podstatné skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. K jednotlivým námietkam sťažovateľky uviedol, že pokiaľ ide o tvrdený nesprávny procesný postup pri opakovaní dokazovania, ten bol v okolnostiach veci správny, keďže zo zápisnice z pojednávania pred odvolacím súdom (9. júla 2018) vyplynulo, že po oboznámení obsahu spisu, záložnej zmluvy a jej dodatkov, ako aj znaleckého posudku dovolací súd poskytol priestor na vyjadrenie sa k veci v súlade s § 384 CSP a takisto poskytol priestor na vyjadrenie sa k novej aplikácii § 146 ods. 1 a 2 hospodárskeho zákonníka, čo sťažovateľka vnímala ako nedovolenú pomoc, pričom dovolací súd jej objasnil, že takýto postup je v súlade

s procesným právom a slúži predchádzaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí. V samotnej skutočnosti, že odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné na zistený skutkový stav aplikovať právne normy, ktoré dosiaľ neboli predmetom právneho posúdenia, nemožno považovať za nedovolenú pomoc, pretože išlo o normu, ktorá bola pre právne posúdenie veci rozhodujúca aj s poukazom na tvrdenia žalovanej, ktorá celý čas uvádzala skutkové okolnosti odôvodňujúce aplikáciu sporných ustanovení hospodárskeho zákonníka a domáhala sa zohľadnenia pasivity vlastníka veci tým, že odmietala zodpovednosť za škodu v celom rozsahu, keďže vlastník veci sa o vec nijako nestaral. Dovolací súd bol toho názoru, že žalovaná si svoju povinnosť uviesť rozhodné skutkové tvrdenia splnila, pričom zároveň konštatoval, že právna kvalifikácia nároku či obrany je vecou súdu, vychádzajúc z princípu *iura novit curia* (body 12 až 13.2 odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu). Pokiaľ ide o arbitrárnosť záveru o rozsahu zodpovednosti žalovanej ako záložného veriteľa, dovolací súd konštatoval, že odvolací súd správne zobral do úvahy postoj sťažovateľky počas obdobia, keď došlo ku škodám (o objekt sa nestarala a neprevádzkovala ho), ako aj skutočnosť, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaná bránila právnomu predchodcovi sťažovateľky v prípadnej starostlivosti o hotel, naopak, mal za preukázané, že žalovaná vyzvala právneho predchodcu sťažovateľky na zabezpečenie objektu, preto záver o rozsahu škody, za ktorú nesie pomernú zodpovednosť sťažovateľka a žalovaná, považoval za odôvodnený a adekvátny rozhodným skutočnostiam. Takisto sa dovolací súd vyjadril aj k námietke vylúčenia zodpovednosti za škodu vzniknutú násilným poškodením objektu, keď konštatoval, že tento záver dovolacieho súdu je jednoznačný v tom zmysle, že nebolo preukázané porušenie povinnosti žalovanej, a tým ani kauzálny nexus medzi škodou a porušením povinnosti žalovanej (body 14.1 až 14.6 odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu). Pokiaľ ide o namietané nesprávne právne posúdenie ako dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, teda odklon od záverov rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (sp. zn. 2 MCdo 8/2014) v otázke opakovania dokazovania, dovolací súd uviedol, že rovnaký argument bol sťažovateľkou uplatnený ako dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, a po posúdení veci konštatoval, že v okolnostiach veci nedošlo k tvrdenému odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a v podrobnostiach odkázal na bod 12 odôvodnenia svojho rozhodnutia, kde sa tejto otázke venoval (bod 23 odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu). K ďalšej námietke sťažovateľky o namietanom odklone od ustálenej rozhodovacej praxe v otázke stanovenia doby omeškania dovolací súd konštatoval, že k odklonu nedošlo, pretože za kvalifikované uplatnenie nároku na náhradu škody v peniazoch na súde žalobou možno považovať jej také uplatnenie, keď je škoda aj vyčíslená, a poukázal na to, kedy v okolnostiach veci k takémuto úkonu došlo, a konštatoval správnosť postupu dovolacieho súdu (bod 24.1 odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu). Pokiaľ ide o dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP spočívajúci v zamietnutí návrhu na doplnenie dokazovania oboznámením predložených odborných vyjadrení, na ktoré mal odvolací súd v zmysle § 191 CSP prihliadať, dovolací súd konštatoval, že sťažovateľka neformulovala právnu otázku, od posúdenia ktorej záviselo rozhodnutie dovolacieho súdu, len vyslovila polemiku s takýmto postupom dovolacieho súdu, čo nemožno považovať za splnenie podmienky riadneho vymedzenia právnej otázky. Pokiaľ ide o druhú právnu otázku podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a vzťahu medzi § 146 ods. 2 a § 129f ods. 4 hospodárskeho zákonníka a s ňou súvisiacou otázkou, „či je možné usúdiť spoluzavinenie záložného dlžníka na vzniku škody na predmete zálohu, ak dlžníkovi v dôsledku dohody ostalo len tzv. holé vlastníctvo“, dovolací súd považoval dovolanie v tejto otázke za prípustné a dospel k záveru, že odvolací súd túto otázku vyriešil správne, keď dospel ku kladnému záveru, a doplnil, že zo žiadneho ustanovenia právneho

predpisu nemožno vyvodit', že vlastník nehnuteľnosti by bol absolútne obmedzený pri výkone svojich vlastníckych práv v štádiu výkonu akéhokoľvek zabezpečovacieho prostriedku, pretože záložca je aj naďalej vlastníkom veci a má tomu zodpovedajúce nielen práva, ale aj povinnosti, preto dovolanie v tejto časti ako nedôvodné zamietol. K poslednej právnej otázke nastolenej sťažovateľkou (škoda vznikla v dôsledku porušenia mimozávazkovej povinnosti žalovanej, a preto odvolací súd nesprávne aplikoval § 378a hospodárskeho zákonníka, pričom podľa názoru sťažovateľky bolo potrebné aplikovať a priznať úrok z omeškania podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka) dovolací súd konštatoval vecnú správnosť aplikácie hospodárskeho zákonníka aj v prípade úroku z omeškania, a to bez ohľadu na to, či ide o omeškanie so zmluvnou alebo mimozmluvnou povinnosťou s poukazom na § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka, preto dovolanie v tejto časti zamietol podľa § 448 CSP ako nedôvodné (bod 27 až 27.8 odôvodnenia dovolacieho rozhodnutia).

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka v sťažnosti rozsiahlo argumentuje v prospech porušenia svojich práv výlučne napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu, pričom odôvodnenie a závery odvolacieho súdu považuje za arbitrárne a nedostatočné. Svojím obsahom ide o totožnú argumentáciu, ktorú sťažovateľka uplatnila už v priebehu konania pred všeobecnými súdmi, najmä však pred dovolacím súdom v rámci svojho dovolania. Pokiaľ ide o odôvodnenie namietaného porušenia svojich označených práv rozhodnutím dovolacieho súdu, sťažovateľka v sťažnosti len uviedla, že *„najvyšší súd... dal za pravdu odvolaciemu súdu, nenapravil pochybenia, na ktoré poukázala sťažovateľka v dovolaní, čo viedlo k tomu, že sťažovateľke nebola poskytnutá súdna ochrana v požadovanej kvalite“*. V sťažnosti len navrhla zrušiť aj rozhodnutie dovolacieho súdu s argumentáciou, že *„ak by sťažovateľka nežiadala zrušiť aj tento rozsudok, ostal by osamotený, strácal by rozumný zmysel, čo by zároveň odporovalo aj princípu právnej istoty“*.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je posúdenie, či všeobecné súdy dali dostatočné a ústavnokonformné odpovede na relevantné otázky súvisiace s predmetom sporu, ako aj tam uplatnenú argumentáciu.

III.1. K porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

10. Proti napadnutému rozsudku bola sťažovateľka oprávnená podať dovolanie, čo aj využila. Dovolanie predstavovalo účinný prostriedok, prostredníctvom ktorého najvyšší súd poskytoval ochranu základným právam i právam zaručeným medzinárodnými zmluvami, ktorých porušenie sťažovateľka namieta v ústavnej sťažnosti. Je tak naplnená ústavná podmienka pre aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (*„ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje*

iný súd“), ktorý ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv i práva podľa dohovoru rozsudkom odvolacieho súdu.

11. Ďalšou nemenej podstatnou skutočnosťou je, že najvyšší súd rozhodol v prevažnej časti o dovolaní sťažovateľky meritórne, procesne rozhodol len v časti uplatneného dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP v súvislosti s výhradami sťažovateľky týkajúcimi sa zamietnutia návrhu na doplnenie dokazovania v kontexte obsahu § 191 CSP. Táto skutočnosť sama o sebe vylučuje právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o namietanom porušení označených práv sťažovateľky rozsudkom odvolacieho súdu, keďže ho už meritórne preskúmal dovolací súd.

12. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

13. Ústavný súd, vychádzajúc z už opísaného obsahu sťažnosti (bod 8 tohto rozhodnutia), v prvom rade konštatuje, že celý obsah sťažnosti smeruje výlučne proti rozsudku odvolacieho súdu a len v závere sťažnosti sťažovateľka navrhuje zrušiť aj rozhodnutie dovolacieho súdu, pretože jeho ďalšia existencia by bola nerozumná a v rozpore s princípom právnej istoty. Je preto možné konštatovať, že sťažovateľka v sťažnosti neuviedla žiadne relevantné skutkové a právne dôvody, ktorými by odôvodnila navrhované vyslovenie porušenia svojich označených práv rozhodnutím dovolacieho súdu, ktoré označila v petite sťažnosti „len“ z dôvodu logickosti a právnej istoty. Vychádzajúc z uvedeného, je potom potrebné urobiť záver, že sťažnosť v tejto časti neobsahuje kvalifikované odôvodnenie.

14. Ústavný súd konštatuje, že obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je povinnosť sťažovateľa uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Keďže ústavná sťažnosť neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na jeho kľúčovú povahu. Označené ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu na začatie konania, avšak nie samotnej podstaty návrhu (m. m. I. ÚS 155/2019, III. ÚS 87/2019). Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku zákonom ustanovených náležitostí.

15. Napriek uvedenému ústavný súd pre úplnosť dodáva, že po preskúmaní obsahu rozhodnutia dovolacieho súdu dospel k záveru, že existoval aj ďalší dôvod na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky v tejto časti. Keďže ústavný súd v rozhodnutí dovolacieho súdu nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na spravodlivé súdne konanie alebo s jej vlastníckym právom, mohol sťažnosť v tejto časti odmietnuť aj podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

16. Sťažnostná argumentácia, ako už bolo konštatované, bola v podstatných námietkach identická s dovolacou argumentáciou, na ktorú dovolací súd poskytol relevantné odpovede. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnení rozhodnutí vo veci konajúcich súdov, považuje riešenie a výsledok sporu za spravodlivý, pričom na rozdiel od sťažovateľky považuje odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov za dostatočné, argumentačne konzistentné, rešpektujúce na vec dopadajúcu právnu úpravu v kontexte rozhodných skutočností. Pokiaľ ide o vyhodnotenie dôvodu prípustnosti dovolania sťažovateľky podľa § 420 písm. f) CSP, ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu poskytlo sťažovateľke dostatočné a ústavne konformné odpovede na všetky jej námietky súvisiace s predmetom sporu. Preto konštatuje, že dovolací súd dospel k ústavne udržateľnému záveru o neexistencii uplatneného dôvodu prípustnosti dovolania. Pokiaľ ide o dôvody prípustnosti dovolania sťažovateľky podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP a sťažovateľkou identifikované otázky v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci, ústavný súd považoval odpovede najvyššieho súdu za dostatočné a rešpektujúce namietané práva sťažovateľky na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie, ako aj právo vlastniť majetok, resp. na ochranu vlastníctva.

17. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2021

Peter Molnár
predseda senátu